

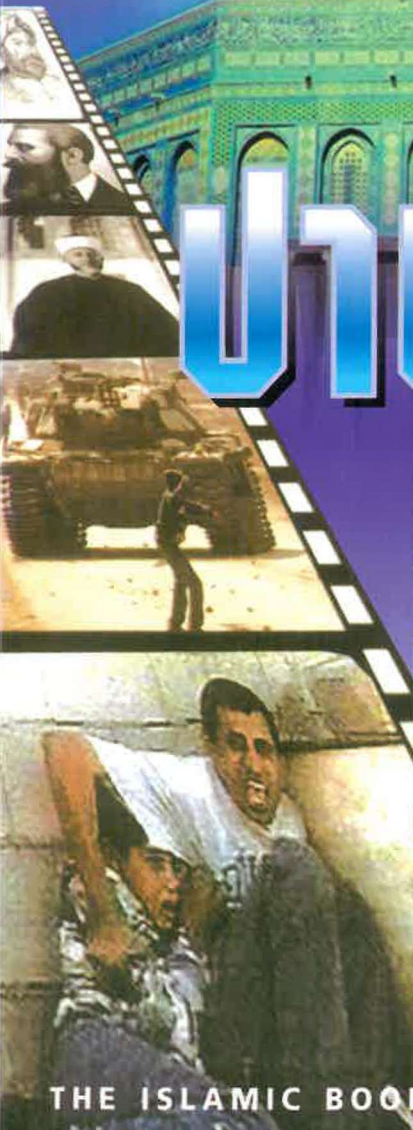
ISLAMIC BOOK CENTER

33

ประเด็น ปัญหา

ปาเลสไตน์

ศ.ดร. มุหุเซ็น มุฮัมมัดศอและหุ : เขียน
ธารุณ หะยีหะมะ : แปล

مرکز الكتب الإسلامية

THE ISLAMIC BOOK CENTER BANGKOK THAILAND.

ISLAMIC BOOK CENTER

ศูนย์หนังสือ
อิสลาม

33

ประเด็น ปัญหา

ปาเลสไตน์

ศ.ดร. มุหุเซ็น มุฮัมมัดศอและหุ : เขียน
อารุบ หะยีหมะ : แปล

مرکز الكتب الإسلامية

THE ISLAMIC BOOK CENTER BANGKOK THAILAND.

ISLAMIC BOOK CENTER

ศูนย์หนังสืออิสลามกรุงเทพฯ ผลิต และจัดจำหน่าย

33 ประเด็น ปัญหาปาเลสไตน์

ISBN : 974-91817-2-7

ผู้เขียน : ดร. มุหะเซ็น มุฮัมมัดศอและหุ

ผู้แปล : ฮารูน หะยีหะมะ

พิมพ์ครั้งแรก : ธันวาคม 2546 / เขาवाल 1424

จำนวน : 2,000 เล่ม

ราคา : 50 บาท

คอมพิวกราฟฟิค : อิสลามิค กราฟฟิค อาร์ต

พิมพ์ : บริษัท ออฟเซ็ท เพรส จำกัด

สนใจสั่งซื้อได้ที่ : นายไพโรจน์ กาญจนเพ็ญ

ศูนย์หนังสืออิสลาม กรุงเทพฯ

87/2 อาคารมูลนิธิเพื่อศูนย์กลางอิสลามแห่งประเทศไทย

ถนนรามคำแหง ซอย 2 คลองตัน กรุงเทพฯ 10250

โทร : 02-318-8085, 02-925-5935, 09-005-3393

Publisher & Distributor

The Islamic Book Center, Bangkok, THAILAND

The Foundation of Islamic Center of Thailand

www.thaiislamicbook.com

สารบัญ

บทนำ	4
คำนิยม	6
33 ประเด็น ปัญหาปาเลสไตน์	9
ภาคผนวก :	
โลกในวาระครบ 3 ปี แห่งการลุกฮือต่อสู้อาเลสตน์	45

อัลฮัมดุลิลลาฮฺ! ขอซูโกรต่ออัลลฮฺซุบฯที่ใ้ห้งานแปลชิ้นเล็ก
 ชิ้นนี้ได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องจากผู้แปลเห็นว่าหนังสือ “33 ประเด็น
 ปัญหาปาเลสไตน์” เล่มนี้มีเนื้อหาค่อนข้างกระชับครอบคลุมทั้งอดีต
 และปัจจุบัน ที่สำคัญก็คือการพูดถึงปัญหาอุปสรรคของแผนสันติภาพ
 ที่มีการลงนามระหว่างรัฐบาลไซออนิสต์กับนายยัสเซอร์ อารอฟต์ผู้นำ
 พีแอลโอในฐานะตัวแทนรัฐเฉพาะกาลปาเลสไตน์ นอกจากนี้หนังสือ
 เล่มนี้ยังได้พูดถึงปรากฏการณ์ใหม่ของขบวนการต่อสู้ในปาเลสไตน์ที่ยึด
 แนวคิดอิสลามในการต่อสู้เรียกร้องสู่การปลดปล่อยปาเลสไตน์หลังจาก
 ที่ขบวนการพีแอลโอประสบความล้มเหลวในการเจรจากับฝ่ายยิวซึ่งส่งผล
 ให้ความศรัทธาของชาวปาเลสไตน์ที่มีต่ออารอฟต์และขบวนการพีแอลโอ
 ได้เสื่อมถอยลงตามลำดับ

กระผมได้ถอดความหนังสือเล่มนี้โดยยึดต้นฉบับจากภาษา
 อังกฤษเป็นหลักแต่ก็นำต้นฉบับทั้งภาษาอาหรับและภาษามาลเลย์มา
 ประกอบในการแปล เพราะมีการเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนจากผู้เขียน จึง
 คิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านมากยิ่งขึ้น ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ
 ดร.มูหุเซ็น มุฮัมมัดศอและหุเป็นชาวปาเลสไตน์ท่านได้มอบต้นฉบับทั้ง
 ภาษาอาหรับและอังกฤษให้แก่กระผมในโอกาสไปร่วมสัมมนาทางวิชาการ
 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ เมื่อต้นปี 2545 ที่ผ่านมา

ปัจจุบันดร.มูหุเซ็นสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยอิสลามนานาชาติ
 แห่งมาเลเซีย นอกจากหนังสือเล่มนี้แล้วท่านยังมีงานเขียนและงานวิจัย

อีกเป็นจำนวนหลายชิ้นซึ่งเป็นที่รู้จักและยอมรับในหมู่นักวิชาการและปัญญาชนโดยทั่วไป อินซาอัลลอฮฺกระผมจะพยายามนำงานเขียนเล่มอื่นๆของท่านถ่ายทอดสู่ท่านผู้อ่านในโอกาสต่อไป

สุดท้ายขอขอบคุณดร.จรัญ มะลูลีมที่กรุณาช่วยตรวจทานและแก้ไขต้นฉบับอีกทั้งยังให้คำแนะนำในการแปลหลายประการ ที่ลืมนำมาก็คืออาจารย์ดีอราแม ก็ไรที่มีส่วนช่วยให้งานแปลของกระผมสำเร็จจุลวงไปด้วยดี ขออัลลอฮฺได้ทรงตอบแทนความดีทั้งในโลกนี้และโลกหน้าแก่บุคคลทั้งสองตลอดจนผู้ที่มีส่วนทำให้หนังสือเล่มนี้ได้ออกสู่สายตาสาธารณชนโดยทั่วไป

ในฐานะปณฺฑชนธรรมดางานแปลของกระผมย่อมมีข้อผิดพลาดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงขอน้อมรับคำติติงจากท่านผู้อ่านทุกท่านเพื่อนำสู่การปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องสมบูรณ์ต่อไป.

ขอความสันติ จงมีแด่ทุกท่าน
ผู้แปล

คำนิยม

มหาธีร์ มุฮัมมัดอดีตนายกรัฐมนตรีมาเลเซียได้กล่าวเปิดการประชุมองค์การการประชุมโลกอิสลาม (OIC) ในเดือนตุลาคม 2003 ซึ่งมีประเทศสมาชิก 57 ประเทศเข้าร่วมและนับเป็นการประชุมที่ผู้นำโลกอิสลามเข้าร่วมประชุมมากที่สุดหลังจากเหตุการณ์ 11 กันยายน 2001 ว่า “ชาวยุโรปได้สังหารชาวยิวไป 12 ล้านคน แต่ทุกวันนี้ชาวยิวได้ปกครองโลกโดยใช้ตัวแทน ชาวยิวมีผู้อื่นต่อสู้และยอมตายให้แต่ชาวมุสลิม 1.3 พันล้านคนไม่อาจถูกทำให้พ่ายแพ้โดยชาวยิวจำนวนไม่กี่ล้านคนได้” เขากล่าวต่อไปว่า “ในขณะที่เป็นเรื่องเหมาะสมที่จะวิพากษ์วิจารณ์ชาวมุสลิมและชาวอาหรับ แต่เป็นเรื่องไม่เหมาะสมที่จะวิพากษ์วิจารณ์ชาวยุโรปและชาวยิว” เขากล่าวในช่วงท้ายของการประชุมพร้อมกับกล่าวต่อไปว่า “เป็นที่ปรากฏว่า พวกเขาคิดว่าพวกเขาเป็นผู้คนที่ได้รับสิทธิพิเศษ แต่เราไม่คิดเช่นนั้นหากว่าคุณวิจารณ์เราได้เราก็มีสิทธิที่จะวิจารณ์พวกเขาได้เช่นกัน”

คำพูดของมหาธีร์ผู้นำมาเลเซียซึ่งอยู่ในอำนาจมายาวนานถึง 22 ปีได้ส่งผลกระทบต่อชุมชนการเมืองของโลกอย่างยิ่ง และได้สร้างความไม่พอใจให้กับหลายประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐ ออสเตรเลีย และอิตาลี มหาธีร์ถูกกล่าวหาว่า เป็นพวกต่อต้านอิสราเอล (Anti-Semitic) และก่อให้เกิดความแตกแยกฯลฯ

อย่างไรก็ตามสำหรับชาวมุสลิมแล้วคำพูดของเขาไม่ได้อยู่ห่างไปจากความเป็นจริงที่โลกกำลังเผชิญอยู่แม้แต่น้อย สงครามที่ก่อขึ้น

อย่างไร้เหตุผลและขาดความชอบธรรมในอิรักจะเป็นประจักษ์พยานในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี

ในทำนองเดียวกันหนังสือเรื่อง 33 ประเด็น ปัญหาปาเลสไตน์ที่เขียนโดย ดร.มูฮะซัน มูฮัมมัดคอและหญิงแปลและเรียบเรียงโดยอาจารย์ ฮารูน หะยีหะมะก็เช่นกัน ผู้เขียนได้สะท้อนโศกนาฏกรรมของชาวปาเลสไตน์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันได้อย่างละเอียดลึกซึ้งครอบคลุมและตรงต่อความเป็นจริงมากที่สุด โดยผู้แปลได้ถ่ายทอดมาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ มาเลย์และอาหรับ ไปพร้อม ๆ กันเพื่อให้ตรงกับต้นฉบับและเนื้อหาของผู้เขียนให้มากที่สุด

จนถึงเวลานี้ชะตากรรมของชาวปาเลสไตน์ผู้เป็นเจ้าของประเทศและผู้ถูกยึดครองยังคงเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานถูกไล่ล่าสังหารการตอบโต้ที่พวกเขากระทำไปจึงเป็นผลพวงที่มาจากการไร้ทางออกและการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางการกดขี่เอารัดเอาเปรียบจากผู้ยึดครองอย่างต่อเนื่องยาวนาน

หนังสือที่อยู่ในมือของท่านผู้อ่านในเวลานี้จะฉายภาพข้อเท็จจริงที่ชาวปาเลสไตน์ได้รับอย่างเห็นภาพและสามารถเข้าใจความรู้สึกของผู้คนที่ตกอยู่ท่ามกลางความรุนแรงเหตุโหดและกดขี่ได้เป็นอย่างดี

อาจารย์ฮารูน หะยีหะมะถ่ายทอดงานนี้อย่างตั้งใจด้วยความหวังที่ว่าปัญหาของชาวปาเลสไตน์ควรได้รับการมองไปที่รากเหง้าของมันมากกว่าจะมาสรุปเอาจากปลายเหตุ เพราะที่ใดก็ตามที่มีแรงกดดันการตอบโต้ต่อแรงกดดันก็ย่อมจะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงมิได้

ปัญหาสำคัญของตะวันออกกลางมิได้มาจากผู้คนแต่มาจากขบวนการไซออนิสต์ซึ่งมุ่งหวังที่จะสถาปนารัฐยิวขึ้นในแผ่นดินของชาวอาหรับภายใต้การสนับสนุนของมหาอำนาจและกลายเป็นชนวนความ

ขัดแย้งของโลกที่ยากต่อการเยียวยาแก้ไข ครอบงำที่อดีต การถือข้างและการสนับสนุนอย่างไร้เหตุผลของมหาอำนาจต่อขบวนการไซออนนิสต์ยังไม่ยุติลง

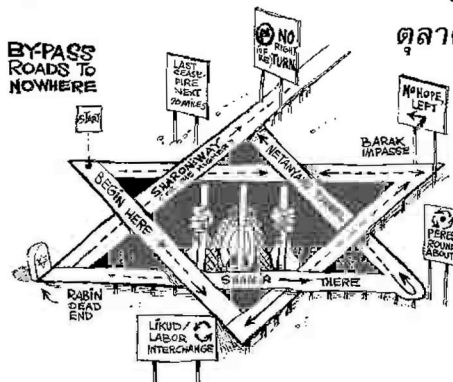
จึงไม่น่าแปลกใจที่ ดร.มูฮะเซ็น มุฮัมมัดศอและหุจะมีความเห็นว่าขบวนการไซออนนิสต์คือมรดกที่สืบทอดมาจากวัฒนธรรมของลัทธิล่าอาณานิคมยุโรปที่ยังคงตกค้างอยู่และในไม่ช้าจะถูกขจัดออกไปจากดินแดนปาเลสไตน์

อุปสรรคสำคัญที่วางอยู่ข้างหน้าสำหรับชาวปาเลสไตน์ก็คือการสะสมอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างสูงของขบวนการไซออนนิสต์ รวมทั้งหัวรบนิวเคลียร์จำนวนมาก ทั้งหมดนี้จะเป็นหนึ่งในชนวนที่นำไปสู่การทำลายความสงบสุขของโลกและความไม่มั่นคงในภูมิภาคได้ตลอดเวลา

หนังสือ 33 ประเด็นปัญหาปาเลสไตน์จึงเป็นเหมือนกระจกเงาอีกบานหนึ่งที่จะสะท้อนโลกแห่งความจริงและชะตากรรมของชาวปาเลสไตน์ได้อย่างตรงไปตรงมาและเข้าถึงแก่นแท้ของปัญหาได้อย่างครอบคลุมที่สุด.

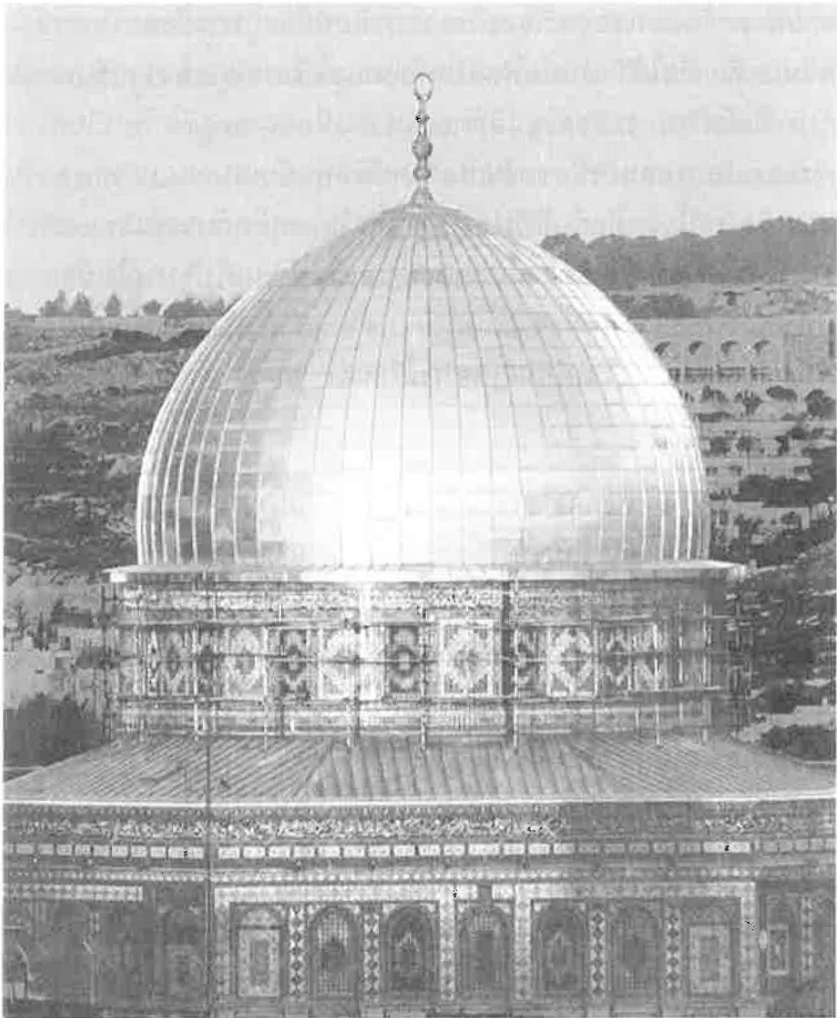
จรัญ มะลูลีม

ตุลาคม 2546

33 ประเด็นปัญหาปาเลสไตน์

มัสญิด โดมศิลา

1 คำว่า “ปาเลสไตน์” ตั้งมาจากชื่อเมืองที่อยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของดินแดนที่เรียกว่า อัช-ชาม (Al-Sham) ปาเลสไตน์ตั้งอยู่ชายฝั่งตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของทวีปเอเชีย ถือได้ว่าปาเลสไตน์เป็นดินแดนที่เชื่อมต่อระหว่างทวีปเอเชียกับทวีปแอฟริกา ปาเลสไตน์มีลักษณะเด่นเนื่องจากอยู่ติดกับทวีปยุโรป พรมแดนทางตอนเหนือของปาเลสไตน์ติดต่อกับเลบานอน ทางตะวันออกเฉียงเหนือติดต่อกับซีเรีย ทางด้านตะวันออกติดกับจอร์แดนและทางตอนใต้ติดต่อกับอียิปต์ เนื้อที่ของปาเลสไตน์ตามที่ปรากฏในปัจจุบันมีทั้งสิ้น 27,009 ตารางกิโลเมตร นอกจากนี้ปาเลสไตน์ยังตั้งอยู่ในแถบภูมิอากาศปานกลางแบบเมดิเตอร์เรเนียนอีกด้วย.

2 แผ่นดินปาเลสไตน์ถูกพิจารณาว่าเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยแห่งหนึ่งที่เก่าแก่ที่สุดในโลกจากการค้นพบของนักโบราณคดีร่วมสมัย ปาเลสไตน์เป็นดินแดนแห่งแรกที่ได้ผ่านประสบการณ์เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของชีวิตมนุษย์ยุคแรกมาสู่ยุคการอยู่เป็นหลักแหล่งและยุคเกษตรจาก 9,000 ปีก่อนคริสตศักราช เมืองที่เก่าแก่ที่สุดในโลกที่ค้นพบในปาเลสไตน์ราว 8,000 ปีก่อนคริสตศักราชคือเมืองเจอร์ริโก (Jericho) ซึ่งยังคงเป็นเมืองที่มีเสน่ห์ของหลายอารยธรรมจนกระทั่งถึงยุคของเราในปัจจุบัน.

3 ปาเลสไตน์มีสถานที่พิเศษอยู่ในหัวใจของมุสลิมทุกคน ตามที่ระบุเอาไว้ในอัลกุรอานปาเลสไตน์เป็นดินแดนที่มีความจำเริญและศักดิ์สิทธิ์ เป็นสถานที่ซึ่งประกอบไปด้วยมัสยิดอัลอักซอบกบิลัต (ทิศผืนหน้า-ผู้แปล) แห่งแรกในการละหมาดของชาวมุสลิมและเป็นมัสยิดที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

เป็นอันดับสามของอิสลาม นอกจากนี้ปาเลสไตน์ยังเป็นดินแดนแห่งการฮิรออ (การเดินทางในเวลากลางคืน) จากอาณาจักรแห่งความศักดิ์สิทธิ์ของอัลอักซอ ท่านศาสดามุฮัมมัดคือลัญญ์นำสู่คำคืนของการเดินทางอันน่าอัศจรรย์ เป็นดินแดนของศาสดาทั้งหลาย ศาสดาหลายท่านที่ถูกกระบุงอยู่ในอัลกุรอานอันสูงส่งได้เจริญเติบโตอยู่ที่นี้และศพของพวกเขาถูกฝังอยู่ในดินแดนแห่งนี้ ตามทฤษฎีของอิสลามปาเลสไตน์จะเป็นดินแดนแห่งการชุมนุมในการฟื้นคืนชีพและเป็นจุดศูนย์รวมแห่งสันติภาพอันถาวร บุคคลใดที่อาศัยอยู่ในดินแดนแห่งนี้ถือว่าเป็นมุญาฮิด (ผู้ต่อสู้ในหนทางของพระเจ้า-ผู้แปล) ปาเลสไตน์เป็นจุดศูนย์รวมของกลุ่มชนที่ได้รับชัยชนะซึ่งยังคงยืนหยัดในสัจธรรมจนกระทั่งถึงวันสิ้นโลก.

4 นอกจากนี้แผ่นดินปาเลสไตน์ยังเป็นดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ในหมู่ชาวยิวและชาวคริสเตียนอีกด้วย ชาวยิวถือว่าปาเลสไตน์เป็นดินแดนแห่งพันธสัญญาและเป็นจุดศูนย์รวมทางประวัติศาสตร์ของพวกเขา รวมทั้งเป็นแหล่งพำนักของบรรดาศาสดาของชาวยิว นอกจากนี้ชาวยิวยังถือว่าปาเลสไตน์เป็นจุดศูนย์รวมแห่งสถานอันศักดิ์สิทธิ์ที่ตั้งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและเมืองเฮบรอน ชาวคริสเตียนถือว่าปาเลสไตน์เป็นแหล่งกำเนิดของศาสนาคริสต์โดยท่านศาสดาอีซา (เยซู) ขอความสันติจึงมีแต่ท่านได้ถือกำเนิดและเผยแผ่ศาสนาในดินแดนแห่งนี้ จุดศูนย์รวมที่สำคัญของศาสนาพวกเขาคือกรุงเยรูซาเล็ม, เบ็ธเลเฮมและนาซาเร็ธ.

5 กลุ่มชนที่มีอายุเก่าแก่ที่สุดซึ่งอาศัยอยู่ในปาเลสไตน์และได้จารีกร่องรอยของพวกเขาไว้ในแผ่นดินนี้คือพวก “คานาอาน” ซึ่งพวก

ปาเลสไตน์ยุคโบราณ

เขาเป็นกลุ่มชนที่มาจากคาบสมุทรอาหรับราว 4,500 ปี ดังนั้นปาเลสไตน์จึงเป็นที่รู้จักในตอนต้นว่าเป็น “ดินแดนแห่งคานาอาน” ชาวปาเลสไตน์ในปัจจุบันคือทายาทของชาวคานาอาน เป็นหมู่ชนแห่งเมดิเตอร์เรเนียนตะวันออก อาชีพชาวปาเลสไตน์และชาวอาหรับเผ่าต่างๆ ที่ได้แต่งงานระหว่างพวกเขาในเวลาต่อมา ถึงแม้ว่าปาเลสไตน์จะถูกปกครองโดยชนหลายกลุ่มครั้งแล้วครั้งเล่าก็ตามแต่ชนพื้นเมืองยังคงอาศัยอยู่ในดินแดนแห่งนี้อย่างไม่ขาดสาย พวกเขาจำนวนมากได้เข้ารับอิสลามและได้รับเอาภาษาอาหรับมาเป็นภาษาของพวกเขาพร้อมกับการมาถึงของอิสลาม ดังนั้นเอกลักษณ์แห่งอิสลามของชาวปาเลสไตน์จึงได้ถูกสถาปนาขึ้นมาอย่างต่อเนื่องยาวนานติดต่อกันในช่วงแห่งประวัติศาสตร์ที่สืบทอดกันมาตั้งแต่การพิชิตของอิสลามในปีที่ 636 แห่งคริสต์ศักราช จวบจนปัจจุบัน ในขณะที่ชาวปาเลสไตน์ส่วนใหญ่ถูกบังคับขับไล่โดยไซออนิสต์ในปี ค.ศ. 1948.

6

การอ้างสิทธิทางประวัติศาสตร์ของชาวยิวในปาเลสไตน์ได้ชัดเจนไปต่อหน้าสิทธิของชาวอาหรับที่มีต่อแผ่นดินของพวกเขา บรรดาลูกหลานชาวปาเลสไตน์ได้ตั้งรกรากและสร้างเมืองมามากกว่า 1,500 ปีก่อนที่ชาวยิวจะสถาปนารัฐของพวกเขาขึ้นมา พวกเขายังคงอาศัยอยู่ที่นั่นในระหว่างที่รัฐนั้นยังคงดำรงอยู่และหลังจากความสัมพันธ์ของชาวยิวกับปาเลสไตน์เลวร้ายลง แม้ชาวยิวจะเข้าปกครองดินแดนส่วนหนึ่งของปาเลสไตน์เป็นเวลานานถึง 4 ศตวรรษ (1000-586 ก่อนคริสตกาล) โดยประมาณแต่พวกเขาก็ไม่ได้ปกครองดินแดนทั้งหมดของปาเลสไตน์ ต่อมาอำนาจการปกครองของชาวยิวค่อย ๆ สิ้นสุดลงอันเนื่องจากการเข้ามามีอำนาจของพวกแอซซีเรียน เปอร์เซีย กรีกและโรมัน ในขณะที่ชาวปาเลสไตน์ยังคงตั้งรกรากอยู่ในแผ่นดินของตนเอง 90 ปีที่ว่างเว้นจากสงครามครูเสดอิสลามได้ปกครองดินแดนแห่งนี้เป็นเวลานานถึง 1,200 ปี (ปีค.ศ.636-1917) ถือได้ว่าเป็นช่วงของการปกครองที่นานที่สุดในประวัติศาสตร์แห่งปาเลสไตน์ ในภาคปฏิบัติความสัมพันธ์ระหว่างชาวยิวกับปาเลสไตน์ได้สิ้นสุดลงราว 1,800 ปี คือตั้งแต่ปีที่ 135 แห่งคริสตศักราชจนถึงศตวรรษที่ 20 ในช่วงเวลาดังกล่าวชาวยิวไม่มีอำนาจทั้งทางด้าน การเป็นผู้นำ, ด้านการเมืองหรือแม้แต่อารยธรรมให้เห็นในปาเลสไตน์ แม้แต่ในคำสอนศาสนาที่ห้ามมิให้คนยิวกลับไปยังแผ่นดินปาเลสไตน์ไม่ว่าในกรณีใดๆทั้งสิ้น ข้อมูลหลักฐานจากการค้นคว้าวิจัยของบรรดานักวิชาการยิว (อย่างเช่นนักวิชาการผู้เรื่อรนามนายอาเซอร์ คอสต์เลอร์) พบว่าชาวยิวยุคปัจจุบันกว่าร้อยละ 80 ไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางด้านประวัติศาสตร์กับปาเลสไตน์แต่อย่างใด เช่นเดียวกับที่พวกเขาไม่ได้มีการสืบทอดทางสายโลหิตหรือความผูกพันในความรักที่มีต่อบรรดาลูกหลานของอิสราเอล ที่จริงแล้วชาวยิวส่วนใหญ่ในปัจจุบันสืบเชื้อสายมา

จากพวกคาซาร์ (Khazars) หรือที่เรียกกันว่าพวกอัชเคนซ (Ashkenaz) ซึ่งเป็นชนเผ่าตาตาร์เตอร์กิก (Tatar-Turkic) เก้าแกโบราณที่อาศัยอยู่แถบตอนเหนือของคอเคซัสและได้เข้ารับศาสนาユดาใน ช่วงปีที 8 แห่งคริสต์ศักราช ดังนั้นสมมุติว่าถ้าหากชาวยิวมีสิทธิ์ที่จะกลับไปสู่บ้านเกิดของตนเองก็คงไม่ใช่ปาเลสไตน์แต่ต้องเป็นรัสเซียตอนใต้ อย่างแน่นอน

ยิ่งไปกว่านี้ชาวยิวยังอ้างถึงการคบค้าสมาคมกับชาวปาเลสไตน์และความเกี่ยวพันของพวกเขากับชาวปาเลสไตน์ ก็ไม่อาจยืนยันการันได้ต่อข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่ว่าลูกหลานของอิสราเอลส่วนใหญ่ปฏิบัติที่จะเข้าร่วมกับศาสนามูซา(โมเซส)ในการอพยพไปสู่อินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ ในทำนองเดียวกันชาวยิวส่วนใหญ่ปฏิบัติที่จะกลับจากบาบิโลนไปยังปาเลสไตน์หลังข้อเสนองของจักรพรรดิไซริสแห่งเปอร์เซียเสนอที่จะรักษาคนเหล่านี้เอาไว้ ตลอดช่วงประวัติศาสตร์ทั้งหมดจวบจนปัจจุบันจำนวนของประชากรยิวในปาเลสไตน์ไม่เคยมีมากไปกว่าร้อยละ 40 ของจำนวนประชากรยิวในช่วงที่ดีที่สุดของพวกเขา.

7 อันที่จริงขบวนการไซออนิสต์ซึ่งพยายามสถาปนารัฐยิวขึ้นมาในปาเลสไตน์เป็นหนึ่บุญคุณต่อปัญหาชาวยิวที่เกิดขึ้นในใจกลางของชาวคริสเตียนในยุโรปที่ได้ให้การสนับสนุนการรวมตัวของพวกยิวในปาเลสไตน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่พวกโปรเตสแตนต์ตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 เป็นต้นมา เหตุการณ์นี้ตรงกับกรถือกำเนิดของอุดมการณ์ชาตินิยมและรัฐชาติในยุโรปโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงศตวรรษที่ 19 และการปรากฏขึ้นมาของปัญหาชาวยิวที่เห็นชัดก็คือยุโรปตะวันออกและการประหารชีวิตซึ่งชาวยิวได้รับภายใต้หน้ามือของพวกรัสเซีย นอกจากนี้มันยังแสดงให้เห็นลักษณะความรุ่งโรจน์ของชาวยิวที่มีสถานภาพอันมี

อิทธิพลในยุโรปและอเมริกาตลอดจนแสดงให้เห็นถึงความตกต่ำของ ขบวนการทางปัญญาของชาวยิวที่ชื่อ “*ฮาสกาลา*” (Haskala) ที่พยายาม ดันร่นที่จะผสมกลมกลืนชาวยิวเข้ากับสังคมที่พวกเขาอยู่อาศัย.

8

การสร้างรัฐยิวเพื่อเป็นการสนองบทบาทของการเป็น “*รัฐกันชน*” (Buffer State) ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยนักล่าอาณานิคมตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งอังกฤษซึ่งเป็นตัวแทนที่อันตรายสูงสุดของไซออนิสต์ในใจกลางของแผ่นดินอาหรับและอิสลาม อังกฤษพยายามที่จะแยกโลกอิสลาม ออกเป็นสองส่วนระหว่างทวีปเอเชียกับทวีปแอฟริกาโดยมีเป้าหมายเพื่อ ขัดขวางความเป็นเอกภาพของมุสลิมและด้วยวิธีการดังกล่าวนี้จึงทำให้ มุสลิมอ่อนแอ ในทำนองเดียวกันอังกฤษก็แสวงหาความมั่นใจว่ามุสลิม ยังคงมีความแตกแยกไม่สามารถที่จะฟื้นฟูใดๆได้ โดยทำให้อิสลามตก อยู่ในวงจรของการเป็นทาสเช่นเดียวกับที่อังกฤษได้ใช้ความพยายามที่จะ ป้องกันมิให้อำนาจอันยิ่งใหญ่ที่จะมาแทนที่อาณาจักรออตโตมานซึ่ง ได้ถูกทำลายลงในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ปรากฏขึ้นมา โอกาสของการ จัดตั้งรัฐยิวไซออนิสต์ให้เกิดขึ้นจริงได้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและมั่นคง มั่นเติบโตขึ้นท่ามกลางบรรยากาศของความเป็นปรปักษ์ที่อิงอยู่กับความ มั่นใจว่าประเทศมุสลิมที่อยู่รอบข้างปาเลสไตน์จะยังคงมีความอ่อนแอ, ไร้เอกภาพและล้าหลัง ในทำนองเดียวกันความเป็นไปได้ที่จะฟื้นฟู ประชาชาติอิสลาม ความเป็นเอกภาพและความเข้มแข็งของประชาชาติ อิสลามก็ขึ้นอยู่กับศักยภาพของพวกเขาเองในการที่จะขจัดมะเร็งร้ายแห่ง การดำรงอยู่ของลัทธิไซออนิสต์ออกไปจากแกนกลางของประชาชาติ อิสลาม.

9

องค์การยิวไซออนิสต์สากลได้จัดตั้งขึ้นในกรุงบาเซิล (Basel) ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1897 ภายใต้การนำของเทียวดอร์ เฮอร์เซิล (Theodore Herzl) ขบวนการนี้ได้เชื่อมสัมพันธ์กับแผนการของนักล่าอาณานิคมตะวันตกและประสบความสำเร็จในการบรรลุถึงความสำคัญต่างๆ จนกระทั่งสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ขบวนการไซออนิสต์เป็นขบวนการเชื้อชาตินิยมอย่างหนึ่งที่วางอยู่บนรากฐานของที่มาแห่งศาสนายูดาห์และมรดกแห่งชาตินิยม เงื่อนไขแห่งความสำเร็จของขบวนการยิวไซออนิสต์ขึ้นอยู่กับการทำลายสิทธิของชาวปาเลสไตน์เชื้อสายอาหรับในดินแดนของพวกเขาและการเข้าไปแย่งตำแหน่งของพวกเขา ไม่มีสาระสำคัญที่แตกต่างอย่างใดระหว่างความหลากหลายของแนวความคิดลัทธิไซออนิสต์ไม่ว่าพวกเขาจะมีแนวความคิดแบบเซคคิวลาร์(อาณาจักรนิยม) สังคมนิยม ศาสนานิยม วัฒนธรรมหรือการเมืองแต่สุดท้ายพวกเขาทั้งหมดก็คือไซออนิสต์ผู้ซึ่งต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งวัตถุประสงค์อันเดียวกัน.

มัสยิดโดมศิลา

10 อังกฤษได้รับเอาแผนการของยิวไซออนนิสต์และได้ตีพิมพ์คำประกาศบัลโฟร์ในวันที่ 2 พฤศจิกายน ค.ศ. 1917 เพื่อการจัดตั้งรัฐชาติสำหรับชาวยิวในปาเลสไตน์และการวางแผนที่จะยึดครองปาเลสไตน์โดยสมบูรณ์แบบในเดือนกันยายน ค.ศ. 1918 เป็นการทรยศหักหลังต่อสัญญาที่มีต่ออิสระภาพและเอกราชของชาวอาหรับภายใต้การนำของซารีฟ ฮุสเซน โดยการแบ่งเขตอิทธิพลในดินแดนอัล-ซามและอิรักระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสตามข้อตกลงไซเคสปีโกต์ (The Sykes-Picot agreement) ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1916 ซึ่งเป็นการวางแผนให้ปาเลสไตน์เป็นเขตแดนนานาชาติ อังกฤษได้ครอบครองปาเลสไตน์ตามข้อตกลงซานรีโม (San Remo Agreement) ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1920 เป็นการนำเอาคำประกาศบัลโฟร์ (The Balfour Declaration) มารวมกันเพื่อควบคุมดูแลปาเลสไตน์โดยได้รับความเห็นชอบจากองค์การสันนิบาตโลก (The League of Nations) ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1922.

11 ในช่วงของการยึดครองปาเลสไตน์ (ค.ศ. 1918-1948) อังกฤษได้เปิดประตูแห่งการอพยพให้แก่ชาวยิว จำนวนชาวยิวอพยพเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณจาก 55,000 คน ในปีค.ศ. 1918 เป็น 646,000 คนในปีค.ศ. 1948 (กล่าวได้ว่าจำนวนประชากรยิวเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 8 เป็นร้อยละ 31) นอกจากนี้อังกฤษยังได้สนับสนุนให้ชาวยิวได้มาซึ่งดินแดนเป็นจำนวนมหาศาลโดยชาวยิวได้ครอบครองเป็นเจ้าของเพิ่มขึ้นจากจำนวน 5 แสนดุนมุส¹ (ร้อยละ 2 ของแผ่นดิน) เป็น 1 ล้าน 8 แสนดุนมุส

1 Dunums : เป็นมาตราวัดที่ดินชนิดหนึ่ง หนึ่งดุนมุสเท่ากับ 1,000 ตารางเมตร อ้างอิงจากพจนานุกรมอัลเมาริด หน้า 557 เขียนโดย Rohi Baalki พิมพ์ที่กรุงเบรุต ประเทศเลบานอน เดือนกันยายน 2001 ผู้แปล

(ร้อยละ 6.7 ของแผ่นดินปาเลสไตน์) แผ่นดินทั้งหมดนี้กลายเป็นช่องทางให้แก่ชาวยิวส่วนใหญ่โดยเจ้าหน้าที่ของอังกฤษหรือไม่ก็จากคนที่ไม่ใช่ชาวปาเลสไตน์ท่ามกลางสภาพที่เลวร้ายและทุกข์ทรมาน แต่ชาวปาเลสไตน์ก็ยังคงยืนหยัดอยู่ในแผ่นดินของตนเองอย่างมั่นคงตลอดระยะเวลา 30 ปีเพื่อคงไว้ถึงสถานภาพความเป็นประชากรส่วนใหญ่ (ร้อยละ 69) และควบคุมดูแลแผ่นดินปาเลสไตน์ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 93)

ด้วยการช่วยเหลือทางด้านอาวุธยุทโธปกรณ์ของเครือจักรภพอังกฤษพวกยิวสามารถใช้กลไกแห่งสงครามสร้างสถาบันทางเศรษฐกิจ, การเมือง, การศึกษา, การทหารและสังคม ในปีค.ศ.1948 พวกยิวได้สร้างที่อยู่อาศัยจำนวน 292 แห่งและได้จัดตั้งกองกำลังทางทหารประมาณ 70,000 นายขึ้นมาจากฮากานาฮู (Haganah), อีร์กุน (Irgun) และกลุ่มผู้ก่อการร้ายเสติร์น (Stern) และพวกเขาเตรียมการที่จะสถาปนารัฐของตนเองขึ้นมา.

12

ถึงแม้ว่าการวางแผนต่อต้านชาวปาเลสไตน์จะขยายวงกว้างจนเกินขีดความสามารถของชาวปาเลสไตน์ที่จะทัดทานได้ก็ตามแต่พวกเขาก็ปฏิเสธการยึดครองของอังกฤษและการวางแผนของไซออนิสต์ ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกร้องอิสรภาพของพวกเขาภายใต้กองกำลังอิสลามและชาตินิยมที่อยู่ภายใต้การนำของอัลฮัจญ์ อามีน อัลฮุสซัยนีย์ (Al Hajj Amin al Husayni) ผู้เป็นหัวหน้าหอแห่งการริเริ่มการเคลื่อนไหวทางการเมืองรวมทั้งการปลุกระดมมวลชนและการปลุกประชาชนชาวปาเลสไตน์ให้ลุกฮือต่อต้านการยึดครอง การลุกฮือต่อต้านการยึดครองเกิดขึ้นครั้งแรกในปีค.ศ.1920 ณ.กรุงเยรูซาเล็ม (Jerusalem Uprising)

เชค อัลฮัจญ์ อามีน อัลฮุสซัยนี

เชค อิซซุดดีน อัลก็อซซาม

ซึ่งต่อมาเหตุการณ์ในทำนองเดียวกันนี้ก็ได้เกิดขึ้นที่เมืองยัฟฟา (Jaffa) ในปีค.ศ.1921 ที่กำแพงอัลบुरूก (Al Buraq Wall) ในปีค.ศ.1929 และในเดือนตุลาคมปีค.ศ.1933 โดยขบวนการนักต่อสู้ (The Jihadist Movement) ภายใต้การชี้นำของอัลก็อซซาม (Al Qassam), กองพลน้อยมือเขียว (The Green Hand Brigades), และองค์การญิฮาด (The Holy Jihad Organization) ภายใต้ความกดดันของการลุกฮือต่อต้านอันยิ่งใหญ่แห่งปีค.ศ. 1936-1939 อังกฤษถูกบีบให้ออกหนังสือปกขาวในเดือนตุลาคมปีค.ศ. 1939 เพื่อเป็นการให้คำมั่นสัญญาในการจัดตั้งรัฐปาเลสไตน์และยุติการขายแผ่นดินปาเลสไตน์ให้แก่ยิวรวมทั้งการยกเลิกการอพยพของชาวยิวสู่ดินแดนปาเลสไตน์หลังจาก 5 ปี อย่างไรก็ตามอังกฤษได้ทรยศต่อพันธะสัญญาที่ตนเองได้ร่างขึ้นมาในปลายปีค.ศ. 1945 เมื่อแผนการของยิวไซออนิสต์ได้ถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ภายใต้การอุปถัมภ์ของสหรัฐอเมริกา.

13

ในวันที่ 29 พฤศจิกายน ค.ศ.1947 สหประชาชาติได้มีมติที่ 181 สนับสนุนให้มีการแบ่งปาเลสไตน์ออกเป็น 2 ประเทศโดยส่วนหนึ่งเป็นของชาวอาหรับและอีกส่วนหนึ่งเป็นของชาวยิวโดยแผ่นดินประมาณร้อยละ 54 ตกเป็นของชาวยิว อีกร้อยละ 45 เป็นของรัฐอาหรับในขณะที่แผ่นดินร้อยละหนึ่งคือเยรูซาเล็มถูกกำหนดให้เป็นเขตแดนนานาชาติ

ภายใต้บริบทของสหประชาชาติมติต่างๆของที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติมิได้มีข้อผูกพันแต่อย่างใด กระนั้นก็ตามมติสหประชาชาติที่ 181 ยังคงขัดแย้งกับหลักการขั้นพื้นฐานที่สหประชาชาติเป็นผู้ร่างขึ้นมาเองซึ่งนั่นคือสิทธิของประชาชนที่จะต้องได้รับเสรีภาพและสิทธิในการตัดสินใจด้วยตนเอง (Self Determination) ยิ่งกว่านี้ชาวปาเลสไตน์ซึ่งเป็นชนกลุ่มแรกที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากหลักการขั้นพื้นฐานดังกล่าวกลับไม่เคยได้รับการหารือจากสหประชาชาติแต่อย่างใดเลย โดยไม่ต้องพูดถึงข้อเท็จจริงของการกดขี่ซึ่งส่งผลให้มีการอนุญาตให้ชาวยิวอพยพซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยได้รับส่วนแบ่งอันทมหาศาลและได้ดินแดนส่วนที่ดีที่สุดไปอีกด้วย.

14

ยิวไซออนิสต์ได้ประกาศจัดตั้งรัฐของพวกเขาชื่อ “อิสราเอล” ในคืนวันที่ 14 พฤษภาคม 1948 พวกเขาสามารถเอาชนะกองทัพออาหรับที่การสะท้อนให้เห็นถึงแบบอย่างของการเป็นผู้นำที่อ่อนแอ การประสานงานที่ด้อยประสิทธิภาพและไร้ประสบการณ์ของพวกเขาจนทำให้ปัญหายิ่งเลวร้ายลง ผู้นำอาหรับบางคนตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของลัทธิล่าอาณานิคม ยิวไซออนิสต์ได้ยึดดินแดนปาเลสไตน์จำนวนร้อยละ 77 และได้บีบบังคับขับไล่ชาวปาเลสไตน์จำนวน 800,000 คนจากจำนวน

ชาวปาเลสไตน์ทั้งสิ้น 920,000 คนไปอยู่นอกดินแดนที่มอบให้เป็นรัฐของพวกเขา พวกเขาขีวได้ทำลายหมู่บ้านชาวปาเลสไตน์ไม่น้อยกว่า 585 แห่งและได้ก่อกรรมทำเข็ญด้วยการสังหารหมู่ชาวปาเลสไตน์ไม่น้อยกว่า 34 ครั้งด้วยกัน ในดินแดนส่วนที่ยังหลงเหลือเป็นของชาวปาเลสไตน์ จอร์แดนได้ผนวกดินแดนในส่วนที่เรียกว่าเวสต์แบงก์อย่างเป็นทางการ (มีเนื้อที่ราว 5,878 ตารางกิโลเมตร) ในขณะที่อียิปต์ได้นำเอาฉนวนกาซ่า (3,639 ตารางกิโลเมตร) มาอยู่ภายใต้การบริหารของตน สหประชาชาติตกลงยินยอมให้อิสราเอลเข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติภายใต้เงื่อนไขที่ว่าอิสราเอลจะต้องอนุญาตให้ผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์กลับสู่ประเทศและหมู่บ้านที่พวกเขาถูกขับไล่ รัฐไซออนิสต์ที่ดำรงอยู่ได้ปฏิเสธอย่างเด็ดขาดที่จะยอมทำตามเงื่อนไขหรือข้อเรียกร้องของสหประชาชาติมาจนถึงปัจจุบัน.

15

ตลอดช่วงระยะปีค.ศ. 1948 ถึงปีค.ศ. 1967 สโลแกนที่ว่า **“การต่อสู้เพื่อชาติ”** และ **“เอกภาพคือหนทางแห่งการปลดปล่อย”** ได้รับการกล่าวขานกันอย่างหนาหู บรรดาผู้นำอาหรับนำโดยญะมาล อับดุล นาซีร์เป็นผู้ริเริ่ม ในขณะที่บทบาทของผู้นำปาเลสไตน์ถูกปิดฉากลงและเปิดทางให้เป็นมติของชาวอาหรับ แต่บรรดาผู้ปกครองประเทศอาหรับยังขาดวิธีการที่ถูกต้องจริงจังและเจตนาที่แท้จริงในการต่อสู้ พวกเขาไร้เอากลยุทธ์การต่อสู้ของชาวปาเลสไตน์ที่หลากหลายสลับปรับเปลี่ยนไปตามเหตุผลมาใช้โดยมิได้เป็นส่วนที่มาจากข้อกำหนดแผนยุทธศาสตร์ของการต่อสู้ที่ครอบคลุม พวกเขากลับถูกรอบงำให้เล่นอยู่กับอารมณ์ความรู้สึกของมวลชนแทนที่จะเตรียมตัวเพื่อการต่อสู้ ในขณะที่แกนแท้ของไซออนิสต์ที่เป็น **“ทารก”** อยู่กลับเพิ่มความเข้มแข็ง

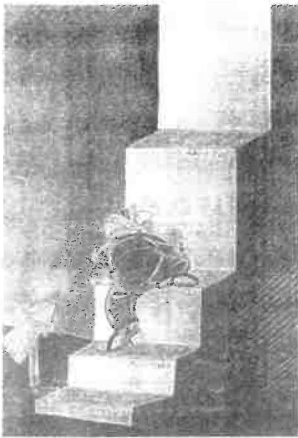
มากยิ่งขึ้นและได้ก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาอย่างมั่นคงยิ่งขึ้น

16

ในปีค.ศ.1964 ได้มีการก่อตั้งขบวนการเพื่อปลดปล่อยปาเลสไตน์ (PLO=Palestine Liberation Organisation) ภายใต้การนำของอะหมัด ชุกอัยรี (Ahmad Shuqayri) โดยได้รับการสนับสนุนโดยตรงจากประธานาธิบดีจิมเมคัล อับดุล นาซีร์แห่งอียิปต์ผู้หวาดเกรงว่าขบวนการฟีแอลโอจะหลุดไปจากการควบคุมของเขา หลังจากการปรากฏตัวของขบวนการและองค์กรต่าง ๆ อย่างลับ ๆ ว่าด้วยชาวปาเลสไตน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่ม “ฟาตาค์” (FATAH) ซึ่งที่มาของมันสามารถย้อนกลับไปในปีค.ศ.1957 เป้าหมายของขบวนการฟีแอลโอคือการปลดปล่อยดินแดนปาเลสไตน์ทั้งหมดที่ถูกยึดครองในปีค.ศ. 1948 กฎบัตรของขบวนการฟีแอลโอจะเน้นอยู่ที่การต่อสู้ด้วยอาวุธอันเป็นหนทางเดียวในการต่อสู้ชาวปาเลสไตน์ส่วนใหญ่ให้การต้อนรับการปรากฏตัวของฟีแอลโอและ

ถือว่าพีแอลโอเป็นตัวแทนของเอกลักษณ์แห่งชาติปาเลสไตน์ หลังจากทีปาเลสไตน์ต้องตกอยู่ในสภาพที่มีตมจนมาเป็นเวลาหลายปี ในปีค.ศ. 1967 องค์การคอมมานโดต่างๆของปาเลสไตน์ซึ่งมีกลุ่มฟาตาค์เป็นแกนนำได้เข้าร่วมกับพีแอลโอ ผู้นำพีแอลโอนายยัสเซอร์ อารอฟได้รับหน้าที่และคงความเป็นผู้นำของขบวนการพีแอลโอตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ค.ศ.1969 เป็นต้นมา ในปีค.ศ.1974 บรรดาประเทศอาหรับทั้งหลายได้รับรองให้พีแอลโอเป็นตัวแทนของชาวปาเลสไตน์ที่ถูกต้องตามกฎหมายแต่เพียงองค์กรเดียว ในปีเดียวกันนี้พีแอลโอได้รับการยินยอมให้มีสถานะเป็นผู้สังเกตการณ์ในสหประชาชาติ.

นายยัสเซอร์ อารอฟ ผู้นำพีแอลโอ

17

หลังจากการพ่ายแพ้สงครามอย่างขมขื่นสำหรับรัฐบาลอาหรับในเดือนมิถุนายน ปีค.ศ. 1967 อีกเพียงไม่กี่วันต่อมาแผ่นดินปาเลสไตน์ที่เหลืออยู่ก็สูญสิ้นไป ดินแดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน (เวสต์แบงก์)

รวมทั้งเยรูซาเล็มตะวันออกและฉนวนกาซ่าทั้งหมดถูกยึดครองในขณะที่ชาวปาเลสไตน์จำนวน 330,000 คนต้องกลายเป็นผู้ลี้ภัยในเวลาเดียวกันที่ราบสูงโกลาน (มีเนื้อที่ 1,150 ตารางกิโลเมตร) และแหลมซีนายของอียิปต์ (มีเนื้อที่ 61,198 ตารางกิโลเมตร) ก็ตกอยู่ภายใต้การยึดครองด้วยเช่นกัน

18

การดำรงอยู่ของไซออนิสต์ได้เพิ่มความแข็งแกร่งให้แก่อารยธรรมของชนชาติยิวในแผ่นดินของชาวปาเลสไตน์ พวกเขาพยายามที่จะขจัดแผ่นดินของชาวอาหรับและอัตลักษณ์แห่งอิสลามตลอดจนลักษณะทุกอย่างแห่งอารยธรรมของชาวอาหรับ ในปีค.ศ. 1948 แผ่นดินของชาวปาเลสไตน์ถูกยึดไปราวร้อยละ 97 รวมทั้งทรัพย์สินต่างๆของชาวปาเลสไตน์ที่ถูกขับไล่และส่วนใหญ่ของศาสนสมบัติตลอดจนที่ดินจำนวนมากของชาวอาหรับที่เหลืออยู่ พวกยิวไซออนิสต์ได้สร้างเมืองขึ้นมาจำนวน 756 แห่งและได้สร้างหมู่บ้านที่อยู่อาศัยในดินแดนยึดครองเมื่อปีค.ศ. 1948 หลังจากสงครามปีค.ศ. 1967 (สงครามหกวันระหว่างอาหรับกับอิสราเอล-ผู้แปล) พวกไซออนิสต์ได้ยึดครองที่ดินกว่าร้อยละ 60 ของดินแดนในเขตเวสต์แบงก์และได้สร้างที่อยู่อาศัยในเนื้อที่ดังกล่าวนี้กว่า 192 แห่ง นอกจากนี้พวกเขายังได้ยึดที่ดินกว่าร้อยละ 30 ของดินแดนฉนวนกาซ่าทั้งหมดและได้สร้างที่อยู่อาศัยขึ้นที่ดินดังกล่าวนี้ในการดำรงอยู่ของรัฐไซออนิสต์นั้นพวกเขาได้ห้ามลูกหลานของชาวปาเลสไตน์มิให้กลับคืนสู่บ้านเกิดและหมู่บ้านของพวกเขา เป็นการเปิดประตูการอพยพเข้ามาของชาวยิวสู่ปาเลสไตน์ ชาวยิวกว่า 2,800,000 คนได้อพยพสู่ปาเลสไตน์ระหว่างปีค.ศ. 1949 ถึงปีค.ศ. 2000 ทำให้จำนวนชาวยิวอพยพเพิ่มขึ้นราว 5 ล้านคน.

19

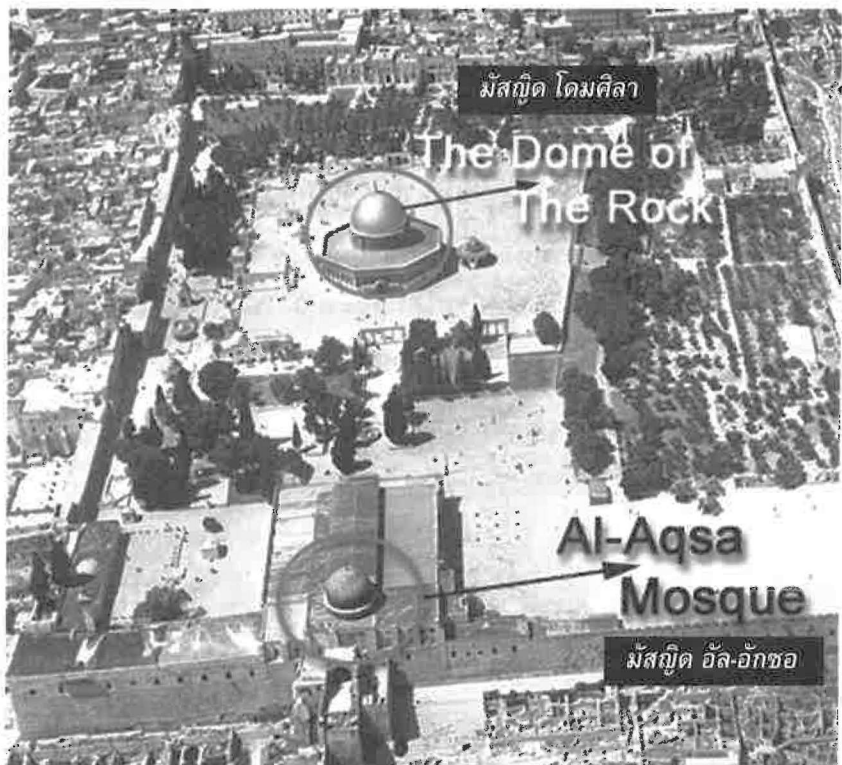
ยิว

ไซออนนิสต์เน้นหนักเป็นอย่างมากในการสร้างอารยธรรมยิวแห่งกรุงเยรูซาเล็มพวกเขาได้ยึดครองเนื้อที่ร้อยละ 86 ของกรุงเยรูซาเล็มและได้อพยพคนยิวเข้ามาตั้งหลักแหล่งในเมืองนี้ (มีชาวยิวประมาณ 450,000 คนและชาวปาเลสไตน์ประมาณ 200,000 คนในกรุงเยรูซาเล็มตามสถิติปีค.ศ.2000) ในบริเวณด้านเยรูซาเล็มตะวันออกซึ่งเป็นที่ตั้งของมัสยิดอัลอักซอมีชาวยิวเข้ามาตั้งหลักแหล่งประมาณ 200,000 คนหลังจากที่พวกเขาได้ล้อมรอบมัสยิดอัลอักซอด้วยการอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐาน แยกมัสยิดอัลอักซอออกจากชาวอาหรับที่เป็นเจ้าของสถานที่และโดดเดี่ยวพวกเขาจากสภาพแวดล้อมแห่งอิสลาม พวกเขาได้ประกาศให้เยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวงแห่งรัฐยิวไซออนนิสต์ชั่วคราวสามปี พวกเขาได้ผนวกเอาสิ่งสำคัญอันยิ่งใหญ่เอาไว้ในการควบคุมเหนือมัสยิดอัลอักซอยึดกำแพงบัวร์อก (Western Wall) แห่งมัสยิดอัลอักซอและได้ทำลายแหล่งที่อยู่อาศัยของเพื่อนบ้านซึ่งเป็นชาวอัฟริกาเหนือ นอกจากนี้ยังได้ยึดเอาที่ดินของพวกเขาอีกด้วย จนกระทั่งในขณะนี้ยิวไซออนนิสต์ได้ทำการขุดอุโมงค์ภายใต้มัสยิดอัลอักซอสำเร็จไปแล้วสิบชั้นและยังได้ขุดอุโมงค์สี่แห่งที่จะคุกคามต่อการพังทลายของมัสยิดอัลอักซอ

มัสยิด กูบะตุล ศอกเราะฮฺ (โดมศิลา)

มัสญิด อัล-อักซอ

มัสยิด อัล-อักซอ ขณะถูกลอบวางเพลิง เมื่อ 21 สิงหาคม 1969

ได้ในทุกเวลา มีขบวนการก่อการร้ายยิวประมาณ 25 องค์กรที่แข่งขันกันเพื่อทำลายมัสยิดอัลอักซอแล้วสร้างวิหารยิวขึ้นมาแทนที่ ระหว่างปี ค.ศ. 1967 และปีค.ศ. 1988 ขบวนการก่อการร้ายยิวได้ทำการโจมตีมัสยิดอัลอักซอมากกว่า 112 ครั้งด้วยกัน (โดยการโจมตีทั้งหมด 72 ครั้ง มีขึ้นหลังจากที่มีการลงนามในข้อตกลงออสโลเมื่อปีค.ศ. 1993) ยิ่งกว่านั้นการโจมตีที่เลวร้ายที่สุดจากทุกครั้งที่ผ่านมา ก็คือการเผาไหม้มัสยิดอัลอักซอเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม ค.ศ.1969.

20

ผู้
พบ

ผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์ยื่นกรานในสิทธิของการกลับคืนสู่มาตุภูมิ และหมู่บ้านของพวกเขา นอกจากนี้ยังปฏิเสธโดยสิ้นเชิงถึงความพยายามทั้งปวงซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะให้พวกเขาไปตั้งหลักแหล่งนอกแผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา โครงการดังกล่าวมีมากกว่า 243 โครงการ ถึงแม้ว่าสหประชาชาติได้รับรองมติสหประชาชาติที่ 194 มากกว่า 110 ครั้ง และมติอื่นๆ ที่เรียกร้องให้มีการส่งผู้ลี้ภัยปาเลสไตน์กลับบ้านเกิดแต่มติดังกล่าวไม่เคยถูกนำสู่การปฏิบัติทั้งนี้มิใช่สาเหตุมาจากความต้อตั้งในความเป็นรัฐไซออนิสต์และการไร้ซึ่งเจตนารมณ์และความจริงจิงในส่วนของบรรดาชาติมหาอำนาจและชุมชนระหว่างประเทศในการบังคับให้ยิว

ไซออนนิสต์ยอมปฏิบัติตามมติดังกล่าว ในปีค.ศ. 2000 จำนวนผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์ที่ถูกขับไล่ออกจากดินแดนที่ถูกยึดครองเมื่อปีค.ศ. 1948 และบรรดาลูกหลานได้เพิ่มจำนวนมากกว่า 5 ล้านคน ชาวปาเลสไตน์ประมาณหนึ่งล้านคนในเวสต์แบงก์และฉนวนกาซ่าได้รับการปฏิเสหสิทธิในการกลับสู่บ้านเกิดของพวกเขา ถือได้ว่าปัญหาผู้ลี้ภัยปาเลสไตน์เป็นปัญหาที่เก่าแก่ที่สุดและเป็นปัญหาของความมีมนุษยธรรมที่น่าสลดใจของผู้ลี้ภัยที่มีจำนวนมากที่สุดในศตวรรษที่ 20 อีกด้วย.

กองคาราวานผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์

21

จากปีค.ศ. 1949 จนกระทั่งถึงช่วงต้นทศวรรษ 1970 สหประชาชาติพูดถึงปัญหาปาเลสไตน์ว่าเป็นปัญหาของผู้ลี้ภัย หลังจากปีค.ศ. 1974 สหประชาชาติเสนอมติต่างๆโดยมติส่วนใหญ่ของสมัชชาสหประชาชาติให้สิทธิในการปกครองตนเองของชาวปาเลสไตน์และให้การยอมรับการต่อสู้ (รวมทั้งการต่อสู้ด้วยอาวุธ) เพื่อกอบกู้สิทธิต่างๆของพวกเขาที่ถูกปล้นไป ต่อมาสหประชาชาติก็ได้ประกาศให้ลัทธิวิโวไซออนนิสต์เป็นรูปแบบหนึ่งของการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติและสนับสนุนสิทธิที่แบ่งแยกไม่ได้ของผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์ในการกลับคืนสู่มาตุภูมิของพวกเขา กระนั้นก็ตามสหรัฐอเมริกาและประเทศพันธมิตรกลับเตรียมการที่จะสนับสนุนการดำรงอยู่ของไซออนนิสต์ด้วยการใช้การปฏิเสหไม่ให้ความสนใจและละต่ออำนาจมติเหล่านี้และใช้มติคัดค้านในคณะมนตรีความ

มันคงแห่งสหประชาชาติเพื่อป้องกันการบังคับให้มีการปฏิบัติตามมติต่างๆ ซึ่งในขณะเดียวกันก็ใช้สิทธิตามกฎหมายระหว่างประเทศจัดตั้งรัฐยิวไซออนิสต์ขึ้นในแผ่นดินปาเลสไตน์และรุกรานดินแดนที่มีอยู่ในเวลานั้นของชาวปาเลสไตน์ในปัจจุบัน อันเป็นบางสิ่งบางอย่างที่เผยให้เห็นถึงความน่าเกลียดและรูปโฉมแห่งการกดขี่ตามนิยามของคำว่า “ความมีสิทธิตามกฎหมาย”.

22 ใน ช่วงระหว่างปีค.ศ. 1967-1970 ถือได้ว่าเป็นยุคทองแห่งการลุกฮือต่อสู้และการปฏิบัติการโดยใช้คอมมานโดของชาวปาเลสไตน์ ต่อมาหลังจากปีค.ศ. 1971 พวกเขาถูกขัดขวางไม่ให้อาศัยจอร์แดนเป็นศูนย์ปฏิบัติการ แม้ว่าต่อมาพวกเขาจะไปรวมตัวกันที่เลบานอนแต่กลับถูกกวาดล้างอย่างถอนรากถอนโคนครั้งแล้วครั้งเล่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสงครามกลางเมืองในเลบานอนระหว่างปีค.ศ. 1975 ถึงปีค.ศ. 1990 การรุกรานของยิวไซออนิสต์ในเลบานอนอย่างต่อเนื่องเพื่อต่อต้านชาวเลบานอนรวมทั้งการกวาดล้างที่เลบานอนตอนใต้และการสร้างเขตความมั่นคงปลอดภัย (Security Zone) ทางตอนใต้เลบานอนในปีค.ศ. 1978 นอกจากนี้การรุกรานเลบานอนในปีค.ศ. 1982 ยังมีส่วนช่วยทำลายโครงสร้างพื้นฐานของขบวนการพีแอลโอและบีบบังคับให้นักต่อสู้ของพีแอลโอต้องถอนตัวออกไปจากเลบานอน ดังนั้นจึงเป็นการปิดพรมแดนของประเทศอาหรับทั้งหมดด้วยท่ามกลางการดำรงอยู่ของรัฐไซออนิสต์ต่อหน้าการลุกฮือต่อต้านของชาวปาเลสไตน์.

23 กล่าวโดยทั่วไปการปฏิวัติและต่อการสู้ของชาวปาเลสไตน์ได้ส่งผลที่เลวร้ายที่สุดให้กับพี่น้องชาวอาหรับด้วยกัน ซึ่งพวกเขาได้สูญเสีย

พลังและเลือดเนื้อไปกับการขัดแย้งกับรัฐบาลอาหรับที่พยายามเข้ามาจัดการและวางกรอบการต่อสู้ของชาวปาเลสไตน์รวมทั้งการพูดในนามปัญหาการต่อสู้ของชาวปาเลสไตน์หรือแม้แต่การใส่ร้ายต่อพวกเขา หลังจากเดือนตุลาคมปีค.ศ. 1973 เกิดสงครามต่อต้านการดำรงอยู่ของรัฐไซออนนิสต์ซึ่งทำให้อียิปต์ซีเรียได้ตระหนักในเรื่องนี้และได้ให้การรับรองขบวนการพีแอลโอในฐานะองค์กรตัวแทนของชาวปาเลสไตน์ที่ถูกต้องตามกฎหมายแต่เพียงองค์กรเดียว หลังจากปีค.ศ. 1974 ความสำคัญในความรับผิดชอบต่อปัญหาปาเลสไตน์จากโลกอาหรับเริ่มตกต่ำลง

เมื่ออียิปต์ได้ลงนามในสัญญาแคมป์เดวิด (Camp David Agreement) เมื่อเดือนตุลาคม ปีค.ศ.1978 ชาวอิหร่านที่มีอำนาจมากที่สุดได้ก้าวออกจากปัญหาความขัดแย้งระหว่างอิหร่านกับไซออนิสต์ ในทำนองเดียวกันสงครามระหว่างอิรักกับอิหร่านระหว่างปีค.ศ. 1980-1988 ความตกต่ำของราคาน้ำมันได้นำไปสู่การลดความช่วยเหลือทางการเงินจากกลุ่มประเทศในอ่าวเปอร์เซียที่มีต่อการปฏิวัติปาเลสไตน์ ต่อมาเมื่ออิรักรุกรานคูเวตในปีค.ศ.1990 ผลของสงครามและความแตกแยกที่แผ่ไปไกลของโลกอิหร่านและอิสลามยิ่งเพิ่มความรุนแรงในความล้มเหลวดังกล่าว ยิ่งไปกว่านี้ผลของการสิ้นสุดของสหภาพโซเวียตและกลุ่มประเทศยุโรปตะวันออก (Eastern Bloc) ได้ก่อให้เกิดความอ่อนแอในการลุกฮือต่อสู้ของชาวปาเลสไตน์และการแยกตัวของผู้นำฟีแอลโอสู่การแก้ไขข้อพิพาทอย่างสันติ ดังนั้นกิจการทั้งหมดนี้จึงถูกจำกัดให้อยู่ในขอบเขตของ **“ความเป็นไปได้ทางการเมือง”** โดยเฉพาะอย่างยิ่งความร่วมมือที่มีอยู่ภายในตัวของผู้นำฟีแอลโอที่จะประนีประนอมกับการกำหนดแบบตายตัวบางอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ถือว่ามีความเป็นไปได้.

24

ความอ่อนแออย่างต่อเนื่องของขบวนการฟีแอลโอที่เริ่มปรากฏในองค์การเป็นปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนให้มีการเจรจาสันติภาพกับไซออนิสต์ จนกระทั่งได้มีการตัดสินใจในเดือนพฤศจิกายน ปีค.ศ.1988 ในการยอมรับมติที่ 181 ของสหประชาชาติซึ่งเสนอให้มีการแบ่งปาเลสไตน์ระหว่างยิวกับอิหร่านและมติของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติที่ 242 แห่งเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1967 ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหาปาเลสไตน์ว่าด้วยเรื่องปัญหาผู้ลี้ภัยและการเรียกร้องสู่การแก้ปัญหาด้วยสันติวิธี ในเดือนตุลาคม ปีค.ศ. 1991 ขบวนการฟีแอลโอและประเทศอิหร่านได้เข้า

ผู้เจรจาสันติภาพกับยิวไซออนิสต์ที่กรุงมาดริด เกือบอีกสองปีต่อมา ผู้แทนทางการของพีแอลโอประสบความสำเร็จล้มเหลวในการเจรจาข้อตกลงกับยิวไซออนิสต์ การเจรจาไม่มีความคืบหน้าแต่อย่างใดยกเว้นโดยผ่านช่องทางต่างๆของการเจรจาอย่างลับๆที่เริ่มมีขึ้นในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1992 ซึ่งนำไปสู่สิ่งที่เรียกว่า “ข้อตกลงออสโล” (Oslo Accord) หรือที่เรียกกันว่า “กาซ่า-เจอร์ริโก่ครั้งแรก” (Gaza-Jerico First) ซึ่งไม่ได้ลงนามกันที่กรุงออสโลประเทศนอร์เวย์แต่ได้มีการลงนามในข้อตกลงอย่างเป็นทางการระหว่างพีแอลโอกับยิวไซออนิสต์ที่กรุงวอชิงตันเมื่อวันที่ 13 กันยายน 1993.

25

โดยผ่านข้อตกลงกาซ่า-เจอร์ริโก่ผู้นำของพีแอลโอให้การยอมรับสิทธิการดำรงอยู่ของรัฐไซออนิสต์และยอมรับความชอบธรรมของไซออนิสต์ในการยึดครองแผ่นดินปาเลสไตน์และการเป็นเจ้าของร้อยละ 77 ของแผ่นดินปาเลสไตน์ นอกจากนี้พีแอลโอยังรับประกันที่จะยับยั้งการลุกฮือต่อสู้ด้วยกำลังอาวุธ (The Armed Uprising) อีกด้วย ผู้นำพีแอลโอรับประกันที่จะเพิกถอนมาตราทุกมาตราในกฎบัตรแห่งชาติ (National Charter) ที่เรียกร้องไปสู่การปลดปล่อยปาเลสไตน์และการทำลายการดำรงอยู่ของไซออนิสต์ นอกจากนี้พวกเขายังได้ให้คำมั่นสัญญาว่าจะแก้ปัญหาทุกอย่างด้วยสันติวิธี จากข้อตกลงดังกล่าวผู้นำของพีแอลโอได้ให้การรับรองอิสราเอลในฐานะตัวแทนของประชาชนชาวปาเลสไตน์เป็นการตอบแทน นอกจากนี้ยังได้มีการอนุมัติในขอบเขตอันจำกัดให้มีการปกครองตนเองในฉนวนกาซ่าและบางส่วนของเวสต์แบงก์จนกว่าปัญหาหลักๆของความขัดแย้งจะได้รับการแก้ไขในช่วง 5 ปีข้างหน้า.

26

ข้อตกลงออสโลได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักจากชาวปาเลสไตน์, ชาติดูอาหรับและโลกมุสลิมโดยเนื้อหาสำคัญมีดังนี้:

1. ปัญหาปาเลสไตน์เป็นปัญหาของประชาชาติอิสลาม มุสลิมคนหนึ่งคนใดจะละเลยเสียไม่ได้ บรรดาอุลามาอู (พหุพจน์ของคำว่า อาเล็มแปลว่าผู้รู้-ผู้แปล) มีชื่อเสียงส่วนใหญ่ได้ออกคำพิตวา (แปลว่า คำตัดสิน, คำพิพากษาในปัญหาศาสนา-ผู้แปล) ปฏิเสธข้อตกลงออสโล และได้เรียกร้องให้ทำการฉีกรัฐธรรมนูญแผ่นดินปาเลสไตน์จะได้รับอิสรภาพโดยสมบูรณ์แบบ

2. ผู้นำฟีแอลโอได้แอบไปทำสัญญาลับกับฝ่ายยิวโดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากชาวปาเลสไตน์ไม่ว่าจากกลุ่มที่มีแนวคิดอิสลาม, กลุ่มฝ่ายซ้าย, กลุ่มชาตินิยมแม้กระทั่งผู้นำของกลุ่มฟาต่าห์เองก็ยังปฏิเสธข้อตกลงดังกล่าวนี้

3. ในข้อตกลงออสโลไม่ได้มีการพูดถึงปัญหาหลักๆที่มีความสำคัญดังต่อไปนี้คือ

3.1 อนาคตของอัลกุดส์(เยรูซาเล็ม) ที่ได้ประกาศให้เป็นเมืองหลวงของยิวตลอดกาล

3.2 อนาคตของผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์ 6.3 ล้านคน (4.7 ล้านคนอยู่นอกปาเลสไตน์ส่วนอีก 1.6 ล้านอยู่ในปาเลสไตน์)

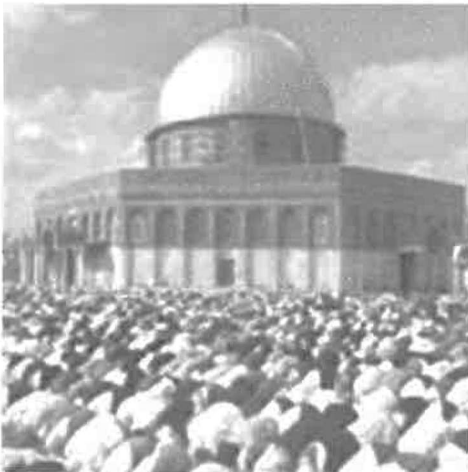
3.3 อนาคตชุมชนชาวยิวจำนวน 192 แห่งในเขตเวสต์แบงก์และอีก 16 แห่งในเขตฉนวนกาซา

3.4 ปัญหาความมั่นคงปลอดภัยภายนอกและภายในชายแดนรวมทั้งการนำอาวุธเข้าไปในเขตปกครองตนเองของชาวปาเลสไตน์ พวกเขาได้ให้สิทธิอำนาจแก่ฝ่ายรัฐบาลยิวเหนือกว่าฝ่ายปาเลสไตน์ ยิ่งไปกว่านี้ฝ่ายปาเลสไตน์ไม่มีสิทธิ์ที่จะเกณฑ์ทหาร 3.5 ผู้นำไซออนนิสต์

มีสิทธิในการใช้อำนาจในการวิโตในกรณีที่ไม่เห็นด้วยกับกฎหมายหรือบทบัญญัติใดๆ ที่ออกโดยฝ่ายเจ้าหน้าที่ปาเลสไตน์

3.6 สัญญาออสโลดังกล่าวไม่ได้ให้สิทธิอำนาจแก่ชาวปาเลสไตน์ในการกำหนดชะตากรรมและการจัดตั้งประเทศปาเลสไตน์ที่เป็นอิสระด้วยตัวพวกเขาเอง นอกจากนี้สัญญาฉบับนี้ไม่ได้พูดถึงดินแดนในเขตเวสต์แบงก์และฉนวนกาซ่าในฐานะดินแดนที่ถูกยึดครองแต่กลับพูดถึงดินแดนทั้งสองในฐานะดินแดนแห่งการโต้แย้ง

3.7 ในข้อตกลงดังกล่าวพีแอลโอเห็นด้วยกับการกวาดล้างกลุ่มต่อสู้ที่ติดอาวุธที่ต่อสู้กับยิวไซออนิสต์ ด้วยเหตุนี้พีแอลโอจำเป็นที่จะต้องกวาดล้างชาวปาเลสไตน์ทุกกลุ่มที่ต่อต้านไซออนิสต์ในรูปแบบของการต่อสู้ด้วยกำลังอาวุธเพื่อเป็นการรักษาสัญญา กับฝ่ายยิวไซออนิสต์ ผู้มีอำนาจฝ่ายปาเลสไตน์ได้ทำการรณรงค์ที่ไม่เหมาะสม อาทิ การสกัดกั้นความพยายามของบรรดากลุ่มต่อต้านที่ไม่เห็นด้วยกับการประนีประนอมกับฝ่ายอิสราเอล นโยบายดังกล่าวนี้ได้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเกิดการลุกฮือต่อสู้ที่บริเวณมัสยิดอัลอักซอ.

เชีค อาหมัด ยาซีน ผู้นำ "ฮามาส"

27

การลุกฮือของขบวนการอินดิฟาเฎาะฮ์ที่ได้รับพรจากพระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่ปี ค.ศ.1987-1994 ได้นำมาสู่การต่อสู้เพื่อปลดปล่อยอิสรภาพครั้งใหม่ของขบวนการต่างๆในเขตเวสต์แบงก์และฉนวนกาซ่า แนวความคิดอิสลามเริ่มกลับมามีอำนาจและบทบาทที่สำคัญในการต่อสู้เพื่อปลดปล่อยปาเลสไตน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อสู้ของขบวนการฮามาส แม้ว่าขบวนการลุกฮือต่อสู้ของชาวปาเลสไตน์ได้ปลุกเร้าให้เกิดความสงสารและความห่วงใยในโลกอาหรับและโลกอิสลามตลอดจนชุมชนนานาชาติต่อปัญหาปาเลสไตน์ก็ตาม แต่สภาพที่ตำรังอยู่ด้านอารมณ์และสติปัญญาของผู้นำปาเลสไตน์ตลอดจนผู้นำอาหรับมิได้ทำให้เกิดการประเมินค่าหรือก่อให้เกิดการสนับสนุนไปสู่การปลดปล่อยแต่อย่างใด แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพวกเขากลับไข่มั่นใจไปเพื่อผลประโยชน์อันฉาบฉวยทางการเมืองด้วยการไปทำข้อตกลงกับพวกไซออนิสต์ที่เป็นนักยึดครอง

28

หลังจากแปดปีของการตกลงกับรัฐบาลที่รับช่วงกันมาจากพรรคแรงงานและพรรคลิคุด ชาวปาเลสไตน์ก็ได้ดินแดนมาไม่มากไปกว่าร้อยละ 17 ของเวสต์แบงก์ทั้งหมด (ราว 1,000 ตารางกิโลเมตร) และร้อยละ 60 ของฉนวนกาซ่า (ราว 218 ตารางกิโลเมตร) หรือเท่ากับร้อยละ 4.5 ของปาเลสไตน์ในอดีต ทั้งหมดที่ได้มีการลงนามในข้อตกลงหลายครั้งในช่วงของการเปลี่ยนผ่าน (Transitional Period) นี้.

29

ห้าปีหลังช่วงระยะเวลาของการเปลี่ยนผ่านและการเริ่มต้นสถานะสุดท้ายของการเจรจาสองฝ่ายประสบความสำเร็จในการบรรลุข้อตกลงตามรูปแบบของข้อตกลงสุดท้ายที่แคมป์เดวิดแม้จะมีการเข้ามาแก้ก่ายของอเมริกันอันน่าจะอายุรวมทั้งการกดดันอย่างไม่ลดละต่อฝ่ายปาเลสไตน์ให้มีการประนีประนอมในประเด็นของเยรูซาเล็มและสิทธิของผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์ที่จะกลับมาเพื่อแลกเปลี่ยนกับการสถาปนารัฐปาเลสไตน์ซึ่งให้การยอมรับโดยอิสราเอลและชุมชนนานาชาติ.

30

ในวันที่ 28 กันยายน ค.ศ.2000 ขบวนการการลุกฮือต่อสู้อัลอักซอ (Alaqa Intifadah) ได้ถือกำเนิดขึ้นมาเนื่องจากสภาพการมีชีวิตที่ตกต่ำของชาวปาเลสไตน์และความโกรธเคืองของพวกเขาต่อการยึดครองที่น่ารังเกียจสาเหตุโดยตรงของการลุกฮือต่อสู้ครั้งล่าสุดนี้มาจากการรุกร้าของอาชญากรสงครามนายเอเรียล ชารอนที่มายังมัสยิดอัลอักซอพร้อมกับการคุ้มกันจากทหารที่มีอาวุธพร้อมมือจำนวนกว่า 1000 คน.

ชาวปาเลสไตน์กำลังละหมาด ท่ามกลางความหวาดระแวงจากทหารยิว

31

ในกระทั่งถึงวันที่ 28 กันยายน ค.ศ. 2001 ผู้พลีชีพเพื่อศาสนา กว่า 700 คนได้จบชีวิตลงในการลุกฮือต่อสู้ในขณะที่มีมากกว่า 35,000 คนได้รับบาดเจ็บซึ่งพวกเขาส่วนใหญ่จะต้องกลายเป็นคนพิการไปตลอดชีวิต พวกเขาไซออนิสต์ได้ใช้อาวุธยุทธภัณฑ์นานาชนิด จากเครื่องบินรบ สู้รถถัง ขีปนาวุธและก๊าซต่างๆซึ่งเป็นที่ต้องห้ามของนานาประเทศ จวบจนปัจจุบันไซออนิสต์ไม่สามารถที่จะบดขยี้ขบวนการลุกฮือต่อสู้ได้ ขบวนการลุกฮือต่อสู้อัลอักซอ (The Aqsa Intifadah) ยืนยันที่จะต่อสู้อย่างไม่ท้อถอยและสนับสนุนประชาชนชาวปาเลสไตน์ให้ได้สิทธิในแผ่นดินของพวกเขา นอกจากนี้ยังยืนยันถึงการได้รับการสนับสนุนจากโลกมุสลิมและใช้ลักษณะอิสลามในการแก้ไขความขัดแย้งโดยมีการเปิดเผยธรรมชาติแห่งความโหดร้ายป่าเถื่อนของลัทธิไซออนิสต์และโจมตีหน้าอันน่าเกลียดของไซออนิสต์ในการอ้างถึงสันติภาพ นอกจากนี้ขบวนการอินติฟาฎะฮ์ยังเป็นการตบหน้าขนาดใหญ่ของโครงการสร้างที่อยู่อาศัยที่ได้มีการโหมกระพือด้วยการนำเอาสิทธิของชาติและหลักเกณฑ์ต่างๆมาใช้

32

ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าปัญหาปาเลสไตน์ไม่มีมติที่ลึกลับและยังอยู่ห่างไกลจากความมีมนุษยธรรม มันเป็นตัวแทนเสียงคร่ำครวญของผู้ได้รับการกดขี่ต่อหน้าผู้ประกาศสิทธิต่างๆ มันแสดงให้เห็นถึงทวิมาตรฐาน (Double Standard) และลักษณะแห่งความชั่วร้ายของระเบียบโลกใหม่ มันเป็นการเหยียดหยันของอารยธรรมแห่งการเสแสร้งที่แอบอ้างถึงความก้าวหน้า ความรู้และเทคโนโลยีรวมทั้งการปกป้องสิทธิของสัตว์ในขณะที่มีการยอมรับว่าผู้ลี้ภัยปาเลสไตน์จำนวน 5 ล้านคนถูกขับไล่ออกจาก

แผ่นดินของพวกเขาและถูกทอดทิ้งให้อยู่ในบริเวณรกร้างว่างเปล่าหลังจากที่พวกเขาได้อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์มานานกว่า 4,500 ปี ดังนั้นกลุ่มของพวกเขายิวจากทั่วโลกสามารถเข้ายึดแผ่นดินของชาวปาเลสไตน์ภายใต้ข้ออ้างที่มีแต่ความว่างเปล่าขาดน้ำหนักซึ่งไม่สอดคล้องกับเหตุผลทางด้านประวัติศาสตร์รวมทั้งคุณค่าแห่งอารยธรรมและกฎหมายระหว่างประเทศ พวกยิวไซออนนิสต์ได้สังหารชาวปาเลสไตน์ในดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นดินแดนแห่งความรักและสันติภาพ ขบวนการยิวไซออนนิสต์และการยึดครองปาเลสไตน์ของพวกเขาเป็นเมืองหน้าด่านแห่งวัฒนธรรมของลัทธิล่าอาณานิคมยุโรปตะวันตกแห่งเดียวที่ยังคงหลงเหลืออยู่เป็นด่านสุดท้ายที่ได้ถูกขจัดออกไปจากทุก ๆ ส่วนของโลกและในไม่ช้าจะต้องถูกกำจัดออกไปจากดินแดนปาเลสไตน์.

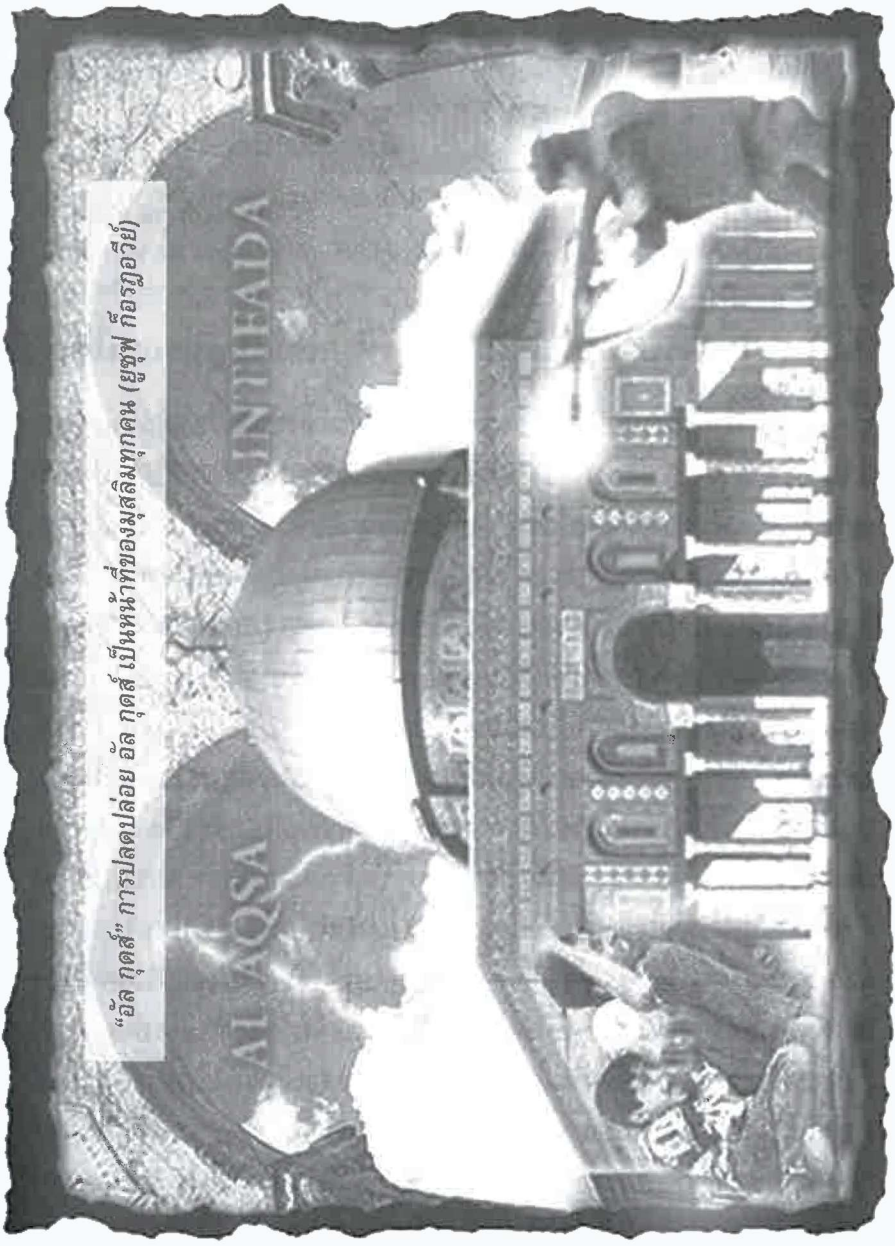
33

การดำรงอยู่ของรัฐไซออนนิสต์ในปาเลสไตน์อันเป็นหัวใจของชาวอาหรับและโลกอิสลาม การสะสมอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างสูงของยิวไซออนนิสต์รวมทั้งหวัรบนิวเคลียร์จำนวน 200 ลูกและความสามารถของพวกเขาที่จะระดมทหารจำนวนหนึ่งล้านคนภายใน 72 ชั่วโมงยังคงเป็นชนวนระเบิดที่จะคุกคามต่อความสงบสุขของโลกซึ่งจะระเบิดและจุดไฟขึ้นเป็นสงครามโลกครั้งที่สาม ไม่ว่าวันหนึ่งชาวอาหรับและชาวมุสลิมจะเป็นเจ้าของอำนาจการทำลายล้างและอาวุธยุทโธปกรณ์หรือไม่ก็ตามพวกเขาจะไม่ยอมประนีประนอมในเรื่องดินแดนหรือยอมรับการดำรงอยู่ของไซออนนิสต์ท่ามกลางความอ่อนแอและเอกภาพของพวกเขาที่ถูกทำลายออกเป็นส่วนๆ พวกเขาพยายามที่จะถอนรากถอนโคนไซออนนิสต์อย่างเช่นที่เคยขจัดผู้รุกรานอื่น ๆ ออกจากแผ่นดินของพวกเขามาแล้ว.

“ฮัด กุดส์” การปลดปล่อย ฮัด กุดส์ เป็นหน้าที่ของมุสลิมทุกคน (ยูซุฟ กอรฏอจี)

เขียนโดย : ฮารูน หะยีหะมะ

คัดจาก น.ส.พ.ทางนำ ฉบับเดือน ต.ค.-พ.ย. 46 หน้า 25-26

โลกในวาระครบรอบ 3 ปีแห่งการลุกฮือต่อสู้ปาเลสไตน์

28 กันยายน 46 เป็นวันครบรอบแห่งการลุกฮือต่อสู้ของชาวปาเลสไตน์(AI-Intifadah) ซึ่งการต่อสู้ของพวกเขาในขณะนี้มิได้จำกัดเฉพาะแต่ในหมู่ชาวปาเลสไตน์ที่นับถือศาสนาอิสลามเท่านั้นแต่ยังมีชาวปาเลสไตน์ที่นับถือศาสนาคริสต์ได้เข้าร่วมในการต่อสู้เพื่อขับไล่ผู้ยึดครองที่เข้ามาปล้นแผ่นดินของพวกเขาตั้งแต่ปี ค.ศ.1948 (อย่างเป็นทางการ) โดยกลอุบายที่ได้รับการสนับสนุนจากอังกฤษ, สหรัฐ, รัสเซียและฝรั่งเศส นักล่าอาณานิคมในเวลานั้น ผลของการลุกฮือต่อสู้ระลอกใหม่ตั้งแต่ 28 ก.ย.43 ที่ผ่านมามีทำให้ทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมากแต่ฝ่ายของยิวอิสราเอลได้รับความเสียหายทางด้านทรัพย์สินและชีวิตน้อยกว่าฝ่ายปาเลสไตน์เพราะความได้เปรียบในทุกๆด้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านอาวุธยุทธโปกรณ์ที่ล้ำสมัยทั้งที่ได้รับการสนับสนุนจากอเมริกาและผลิตขึ้นเอง อย่างไรก็ตามถึงแม้ยิวอิสราเอลจะมีความได้เปรียบเหนือปาเลสไตน์อย่างไม่อาจเทียบได้ แต่การยึดครอง, การปราบปรามและการสังหารประชาชนชาวปาเลสไตน์อย่างหนักและต่อเนื่องก็ไม่อาจที่จะหยุดพลังแห่งการลุกฮือต่อสู้ของชาวปาเลสไตน์ได้แต่อย่างใด แผนสันติภาพ **“Road Map”** (แผนที่นำทางสู่การจัดตั้งรัฐปาเลสไตน์)ฉบับล่าสุดที่เสนอโดยสหรัฐ, รัสเซีย, สหประชาชาติและสหภาพร่วมยุโรป (อียู) ก็ยังไม่มี

อะไรคือปัญหาและคงจะต้องล้มเหลวเหมือนกับแผนสันติภาพหลายๆฉบับที่ผ่านมา ทั้งนี้มีสาเหตุหลักมาจาก

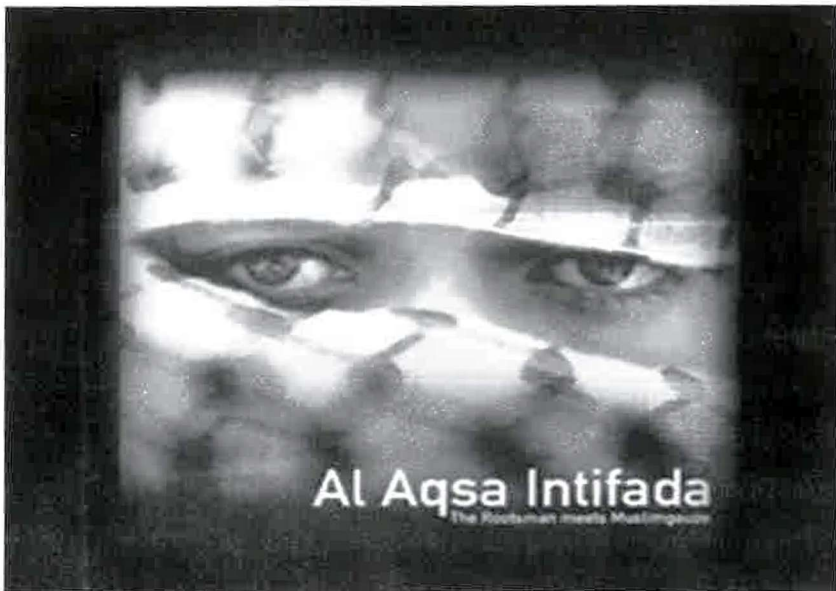
1. ความไม่เป็นกลาง หรือความลำเอียงของผู้ไกล่เกลี่ยโดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกาในยุคของผู้นำบุชที่ดำเนินนโยบายต่างประเทศในย่านตะวันออกด้วยการสร้างความเข้มแข็งให้แก่อิสราเอลเพื่อเป็นตัวแทนสหรัฐในการแผ่ขยายอิทธิพลและแสวงหาผลประโยชน์ทางการด้านการเมือง, เศรษฐกิจและการทหาร

2. ความไม่จริงใจ และเห็นแก่ตัวของรัฐบาลยิว การยินยอมลงนามในข้อตกลงสันติภาพของยิวทุกครั้งที่ผ่านมาจะต้องวางอยู่บนเงื่อนไขของการได้เปรียบในเนื้อหาของการเจรจาและหากรัฐบาลยิวมองเห็นว่าไม่ได้รับผลประโยชน์จากข้อตกลงเมื่อใดพวกเขาก็จะหาทางยกเลิกหรือทำลายแผนสันติภาพลงทันทีเหมือนอย่างกรณีที่เกิดขึ้นกับข้อตกลงออสโล (Oslo Agreement) ในรอบสิบกว่าปีที่ผ่านมา ในทำนองเดียวกันแผนสันติภาพโรดแมปฉบับล่าสุดฝ่ายยิวก็ได้บิดพลิ้วสัญญาด้วยการปฏิเสธที่จะรื้อถอนชุมชนชาวยิวออกไปจากเขตปกครองตนเองของชาวปาเลสไตน์ในทางกลับกันรัฐบาลอิสราเอลยังคงยืนยันกรานพร้อมสนับสนุนนโยบายการสร้างชุมชนชาวยิวในเขตปกครองตนเอง (ฉนวนกาซ่าและเวสต์แบงก์) อย่างต่อเนื่อง ยิ่งไปกว่านี้ผู้นำยิวทั้งนายซารอนและรัฐมนตรีกลาโหมชาอูล โมฟาซได้ออกมาปฏิเสธข้อเรียกร้องของสหรัฐในการรื้อถอนและระงับโครงการการก่อสร้างกำแพงรั้วคอนกรีตที่สร้างขึ้นในเขตเวสต์แบงก์และฉนวนกาซ่าโดยอ้างเหตุผลเรื่องความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของชาวยิวที่ไปตั้งหลักแหล่งในเขตที่ตนเองยึดครองจากชาวปาเลสไตน์ ในขณะที่เดียวกันรัฐบาลยิวก็กดดันให้นายมะฮมูด อับบาสนายกรัฐมนตรีแห่งรัฐเฉพาะกาลปาเลสไตน์ซึ่งเป็นตัวแทนใน

การเจรจาสันติภาพโรดแมปทำการจับกุมและกวาดล้างมุสลิมปาเลสไตน์กลุ่มต่างๆที่ไม่เห็นด้วยกับข้อตกลงสันติภาพแต่เมื่อนายมะฮะมูดไม่อาจที่จะสนองตอบผลประโยชน์และความต้องการของพวกเขาได้ ในที่สุดพวกเขาก็ผลักดันให้นายอะหมัด กุรียอเข้าดำรงรับตำแหน่งแทนนายมะฮะมูด อับบาสเพื่อไม่ให้ฝ่ายปาเลสไตน์และชาวโลกตำหนิได้ว่ายิวไม่ยอมปฏิบัติตามสัญญา อย่างไรก็ตามเป็นที่คาดหมายว่าแผนสันติภาพโรดแมปฉบับนี้จะถึงแก่กาลอวสานในไม่ช้าถึงแม้ว่าการเมืองปาเลสไตน์ของรัฐเฉพาะกาลขณะนี้กำลังอยู่ในระหว่างการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ภายใต้การนำของนายอะฮ์มัด กุรียอก็ตามเพราะอำนาจการเมืองของเขายังห่างชั้นอีกมากเมื่อเทียบกับนายยัสเซอร์ อาราฟัตและนายมะฮะมูด อับบาส **สาเหตุประการสุดท้าย** ก็คือจุดยืนของกลุ่มต่างๆในปาเลสไตน์ที่คัดค้านแผนสันติภาพซึ่งเป็นข้อเสนอที่มาจากสี่ฝ่ายโดยมีสหรัฐเป็นแกนนำที่มักจะล่าเอียงเข้าข้างฝ่ายยิวมาโดยตลอด ทุกครั้งที่การเจรจาล้มเหลวยิวมักจะโยนความผิดไปให้แก่กลุ่มฮามาส, อิสลามิกญิฮาด, กลุ่มฟาตห์และกลุ่มอื่นๆอยู่เป็นประจำ การประกาศหยุดยิงของกลุ่มมูญฮิดีนปาเลสไตน์เหล่านี้เพื่อแลกเปลี่ยนกับข้อเสนอให้ทหารยิวถอนทัพออกจากที่พักอาศัยและจากภายในค่ายผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์ไม่มีความคืบหน้า มินหน้าซำทหารยิวยังได้ทำการล่าสังหารเด็ดซีพบรรดาแกนนำของมูญฮิดีนกลุ่มต่างๆอย่างไม่ฟังเสียงใครแม้แต่บุชเองก็ทำอะไรได้ไม่มากไปกว่าการพร่ำบ่นไปวันๆเท่านั้นเอง การเสนอแลกเปลี่ยนเชลยศึกของทั้งสองฝ่าย ยิวมักจะปฏิบัติอย่างไม่ซื่อตรงด้วยวิธีการปล่อยตัวเชลยปาเลสไตน์พร้อมๆกับการจับกุมชาวปาเลสไตน์เพิ่มขึ้นกว่าที่ได้ปล่อยให้เป็นอิสระ พฤติกรรมดังกล่าวนี้เท่ากับว่ารัฐบาลยิวได้ทำลายศักดิ์ศรีและความน่าเชื่อถือให้เกิดขึ้นแก่ชาวปาเลสไตน์ทั้งหลายจนนำไปสู่การไม่ยอมรับในข้อตกลงสันติภาพและปฏิเสธการเจรจาใดๆที่กำลัง

ดำเนินอยู่ในปัจจุบันหรืออาจมีขึ้นไม่อีกรู้สึกก็จับบับในอนาคตข้างหน้า

การตั้งข้อกล่าวหาว่ากลุ่มต่างๆที่ต่อต้านแผนสันติภาพ(ที่ต้องพึ่งพาเพราะความไม่โปร่งใสของฝ่ายยิว, อเมริกาและประเทศพันธมิตร)ว่าเป็นพวกก่อการร้ายนิยมความรุนแรงแล้วกลับฉวยโอกาสปราบปรามกวาดล้างพวกเขาอย่างป่าเถื่อนและไร้สติรวมทั้งการบุกรุกและปิดกั้นพรมแดนโดยการสร้างกำแพงรั้วคอนกรีตมิได้ก่อให้เกิดผลดีต่อการเรียกร้องไปสู่กระบวนการสันติภาพแต่อย่างใด มีหน้าซ้ำยังสร้างบาดแผลและความเจ็บแค้นอย่างมหันต์ให้เกิดขึ้นแก่ชาวปาเลสไตน์ทั้งหมด ที่สำคัญซึ่งเป็นผลสะท้อนในมุมกลับก็คือพฤติกรรมอันเลวร้ายของรัฐบาลยิว, อเมริกาและพันธมิตรภายใต้ชื่อเรียกร้องสู่กระบวนการสู่สันติภาพอันจอมปลอมไม่อาจที่จะหลอกลวงชาวปาเลสไตน์และหยุดยั้งพลังแห่งการลุกฮือต่อสู้ของพวกเขาได้อีกต่อไปแล้ว. □

48

33 ประเด็นปัญหาอาเซียน

ISLAMIC BOOK CENTER

33 ประเด็น ปัญหา ปาเลสไตน์

ปัญหาสำคัญของตะวันออกกลางมิได้มาจากผู้คนแต่มาจาก ขบวนการไซออนิสต์ซึ่งมุ่งหวังที่จะสถาปนารัฐยิวขึ้นในแผ่นดินของ ชาวอาหรับภายใต้การสนับสนุนของมหาอำนาจและกลายเป็นชนวน ความขัดแย้งของโลกที่ยากต่อการเยียวยาแก้ไข ตรวจจับที่อคติ การ ถูกรังแกและการสนับสนุนอย่างไรเหตุผลของมหาอำนาจต่อขบวนการ ซายอนิสต์ยังไม่ยุติลง

จึงไม่น่าแปลกใจที่ ดร. มุหะเซ็น มุฮัมมัด ตอและหุ จะมีความ เห็นว่า ขบวนการไซออนิสต์คือมรดกที่สืบทอดมาจากวัฒนธรรมของ ลัทธิล่าอาณานิคมยุโรปที่ยังคงตกค้างอยู่และในไม่ช้าจะถูกขจัดออกไป จากดินแดนปาเลสไตน์

อุปสรรคสำคัญที่วางอยู่ข้างหน้าสำหรับชาวปาเลสไตน์ก็คือ การสะสมอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูงของขบวนการไซออนิสต์ รวมทั้งหัวรบนิวเคลียร์จำนวนมาก ทั้งหมดนี้จะเป็นหนึ่งในชนวนที่นำ ไปสู่การทำลายความสงบสุขของโลกและความไม่มั่นคงในภูมิภาคได้ ตลอดเวลา

ดร. จรัญ มะลูลีม

ISLAMIC BOOK CENTER

ศูนย์หนังสืออิสลาม กรุงเทพฯ มุคินิเพื่อศูนย์กลางอิสลามแห่งประเทศไทย
ถ.รามคำแหง ซอย 2 คลองตัน กรุงเทพฯ 10250 โทร. 02-925-5935, 02-318-8085

